

K.A. TUCKER
SVÁDĚJ MĚ

Copyright © 2015 Kathleen Tucker
Translation © Lucie Majerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TEMPT ME
vydaného v roce 2015
nakladatelstvím K.A. Tucker Books Ltd.
přeložila Lucie Majerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-499-7

1

Únor

„Nemyslel jsem to tak, Abigail, přísahám!“
„Cos tak nemyslel? Nechtěl jsi snad strkat svůj...“
Moje slova zanikají v pláči. Skrz slzy už skoro nevidím Jedovu tvář. Nepřestala jsem brečet od chvíle, kdy jsem se běžela schovat do svého pokoje na koleji. Tvář už mám od pláče opuchlou a napjatou. Když se zdálo, že už mi žádné slzy nezbyly, vynořila se v mysli vzpomínka na Jeda a *tu holku*, a spustila jsem nanovo.

Otírám si nos rukávem trika, protože na tom, jak vypadám, mi přestalo záležet. „Kdo to vlastně je?“

„Nikdo důležitý.“ Také si utřel slzy dlaní, pak se natáhl a vzal mě pod bradou. „Ty jsi celý můj život, tak to vždycky bylo a bude. To přece víš!“

Ztěžka polknu, ale knedlíku v krku se nezbavím. To jsem *věděla*. Až do dneška. „Proč jsi mi teda zlomil srdce?“

Jeho pohledná tvář se zkříví, jako bych mu dala facku. Kež bych měla odvahu to skutečně udělat. „Neměla ses to dozvědět!“

Panebože! „To mi má ulevit?“

„Ne, tak jsem to nemyslel.“ Na chvilku sklopil hlavu. „Víš, příští rok se máme vzít a pak už budeme jenom ty

a já... Vlastně to tak bylo už celé roky a...“ Zaváhal a polkl naprázdno. „Poslední dobou o tom hodně přemýšlím...“

„O tom, že mě chceš podvádět?“

„Ne! Spíš o... no však víš...“, trhne sebou, „o sexu.“

Tak *to* je všechno, co ho zajímá? „Proč jsi mi to neřekl? Mohla bych přece...“

„Ne, Abigail.“ Jed se náhle zatváří přísně. „My dva to uděláme, jak se patří. Počkáme si, až budeme muž a žena. Jsi tak nevinná, tak čistá...“ Nakloní se a opře se čelem o mé. „Je pro mě důležité, abys mi to dala až o svatební noci. Jenže...“ Zadíává se stranou. „Jsem přece chlap. U mě je to jiné.“

„Jak jiné?“ Kdo je vlastně ten člověk naproti mně?

„Chlapi jsou v tomhle slabí. Já to prostě potřebuju! Musím to mít, abych se uvolnil, a neprovedl třeba něco horšího později. Zkus mi věřit. Nechceš přece, abych ti zahejbal, až spolu budeme mít děti, že ne?“

Poslouchám ho, ale nemůžu uvěřit, že ta slova vypouští právě on. „Takže se rozcházíme?“

„Ne.“ Zamračí se. „To zas ne. Jen si od sebe oddech-neme, ano? Jen co si to v hlavě trochu urovnám. My dva k sobě přece patříme.“ Odhrne mi vlasy z tváře, jako to udělal tolikrát předtím. „Vrátím se k tobě. Slibuju.“

Jsem tak rozčilená a ublížená, že se na něj nedokážu podívat, a tak zírám na prstýnek z automatu na žvýkačky, který mi dal k šestnáctinám, a zbytek jeho slov opět zaniká v mém pláči.

Duben

„Až vám budu klást otázky, dívejte se přímo do kamery,“ nařizuje mi světlavá žena s pronikavými modrýma očima za brýlemi s kostěnými obroučkami. V upnutém černém kostýmu a v botách na jehlách působí spíš jako strip-terka v kostýmu knihovnice než korporátní recruiter.

Posunu si na nose svoje kulaté brýle se zlatými obroučkami. „Dobře.“

Žena nastavuje iPhone ve stojanu, zatímco se vrtím na stoličce. Strkám si zrzavé vlasy za ucho, rovnám faldy na halence. Nečekala jsem, že se tu bude natáčet a neoblékla jsem se podle toho. Myslela jsem, že půjde o klasický pracovní veletrh, kdy projdete pár stánků, dostanete letáky a promluvíte si se zástupci firem, kteří by jistě chtěli být v sobotu docela jinde než v chicagské knihovně.

Až doteď to vypadalo jako dřív. Jen box hotelové sítě Wolf je jiný, třikrát větší, obsluhuje ho dokonale oblečený personál a za přepážkou nahrávají uchazeče, kteří splní aspoň základní kritéria, aby se proces přijímání urychlil.

A ta jsem splnila jenom proto, že jsem v dotazníku, který jsem před dvaceti minutami odevzdala, dost lhal. Teď se děším, že na to přijdou.

„Celé jméno, prosím...“

Nesnáším, když mě někdo natáčí. Nervózně si odkašlu. „Abigail Mitchellová. Ale říkají mi Abbi,“ dodávám rychle. Abigail mi říká jen mamka a lidi v našem městě to po ní opakují. Nikdy se mi to nelíbilo.

Žena se tváří nezúčastněně, na mém jménu jí nezáleží. „Pozice, o níž se ucházíte?“

„Venkovní údržba a landscaping?“ To je myslím oficiální název té pozice, co měli ve formuláři.

„Popište vaše zkušenosti, které by pro nás byly přínosné, Abigail.“

„Abbi, prosím.“ Přinutím se k úsměvu; až si budou video přehrávat, nesmějí si všimnout, jak jsem rozmrzelá. „Takže... za prvé moc ráda pracuju venku. Vyrostla jsem na farmě a několik let tam nakládala slámu, pytle s obilím a nosila dobytku putny vody. Takže nebojte, síly mám dost.“ Lidi si to často nemyslí, protože jsem štíhlá a měřím jen sto šedesát tři centimetrů. Ale v tílku a šortkách je jasné, že jsem holka, co si na Mitchellově farmě vypěstovala svaly.

To všechno už jsem napsala do formuláře, nejspíš to ale chtějí slyšet i naživo. „Pět let jsem provozovala vlastní zahradnickou firmu v Greenbanku v Pensylvánii a starala se s úspěchem o komerční pozemky.“ Už od čtrnácti jsem prostě sekala trávníky a vyrývala pampelišky v našem zapadákově. Nazývat to „zahradničením“ je vlastně drzost, ale jestli mě to dostane do nové práce co nejdál od mého starého života, jsem ochotná říct cokoli.

„Byly mezi těmi komerčními prostory i hotely?“

„Ano.“ V pracovním rozhovoru nikdy neříkej „ne“, snaž se ho nějak proměnit v ano.

„Tak mi o nich něco povězte.“

A kruci, je to tady. Lhát jsem nikdy neuměla. „Šlo vlastně o jeden takový podnik, takový lepší hostinec typu bed-and-breakfast.“ Tři pokoje ve viktoriánském domě, které pronajímali Perry a Wendy Rhodesovi. Slyšela jsem, že jeden je vyzdobený kočičími motivy. Kočky na tapetách, na polštářích, prostě všude.

Podle toho, jak ta žena stiskla rudé rty, ji odpověď moc neuspokojila. „Tak dobrá, díky. Taky tu vidím, že jste o víkendech obsluhovala hosty v podniku jménem Pearl...“

„Ano. Restaurace mojí tety May. Pomáhala jsem tam během letní sezony.“ Zaváhám, jestli nedělám chybu, že se na tetu odvolávám. Kdyby se dozvěděla, že už na prázdniny nebudu jezdit domů, těžko by mi dala doporučení. A máma by ji stáhla z kůže, že mi s tím ještě pomáhala.

„A co to bylo za podnik?“

„Rodinná restaurace.“

„Takže žádné kvalitnější stravování...“

Povzdychla jsem. „Ne, tak bych to asi nenazvala.“ Slepování sendvičů a dolévání coly nemá s kvalitním stravováním co dělat.

„A uklízela jste taky někde, nebo dělala pokojskou? Aha, ne,“ reaguje žena hned, jak začnu vehementně kroutit hlavou a tvářit se znechuceně. Představa, že bych celé dny někde převlíkala postele, je hotové utrpení.

„Ale píšete, že jste pracovala na recepci...“

Konečně něco, co mohu odkývat bez lhaní. „Ano, částečný úvazek v církevní kanceláři – vždycky, když se vrátím domů na prázdniny.“

„Co jste tam přesně dělala?“

„Brala telefony, domlouvala reverendovi schůzky, vedla účetnictví a taky jsem pomáhala organizovat každoroční charitativní festival Kukuřice na rožni, to je barbecue v naší farnosti.“ Letos se mi do toho chtít nebude, ale pokud se doma objevím, máma s reverendem mě k tomu zase jistě dostrkají.

Žena listuje mojí složkou. „Vidím, že ještě studujete...“ Odmlčí se, a tak mi dojde, že čeká na odpověď.

„Ano, ještě jeden rok bakalářského studia, humanitní vědy.“ Pravá část tváře už mě pálí od lampy. Mám dojem, že takhle se cítí člověk u výslechu. Jak dlouho to ještě potrvá?

„Jste schopná zavázat se smluvně k práci od května do srpna?“

„Studium na North Gate College začíná v září a zkoušky musím složit do konce tohoto měsíce, takže by to nebyl problém.“

Žena se usměje. „Dobrá. A jaké máte plány po škole, Abbi?“

Brada mi poklesne, než zase ovládnou svůj výraz, protože tohle mě zaskočilo. Ptá se mě na další léto a já sotva tuším, jak zvládnu to letošní nebo jen dnešek a zítřek.

Měla bych snad lhát, že stojím jediná o kariéru u společnosti Wolf Hotels? Pár vteřin si s tím lámu hlavu a pak se rozhodnu odpovědět na rovinu. „Po pravdě, to je ještě daleko. Čekalo se, že se vdám a budu pomáhat na rodinné farmě, jenže můj snoubenec...“ Zarazím se, zhluboka si vzdychnu a cítím se trapně. To se do interview nehodí. „Moje osobní situace je nejistá,“ začnu jinak, ale do očí se mi derou slzy. Je to všechno ještě moc čerstvé a bolavé. „Nejspíš se vrátím domů, mám tam rodinu.“

„Chcete pracovat na farmě?“ Přejede po mně očima – po světlém copu, s kterým si bezděčně hraju, když jsem nervózní, po mém oblíbeném modrém svetříku na knoflíčky, asi už dost sepraném, po obyčejných džínách a converskách. Je jasné, že mě posuzuje. Narovná se tedy v zádech a zkouším se tvářit sebevědoměji.

Téhle dokonale upravené a nalíčené ženské se v ničem nepodobám. Podobně tady vypadají i ostatní, od make-upu po sytě obarvené vlasy. Já se příliš nelíčím, stačí mi jen lesk na rty a občas růžový lak na nehty. Nelakuju a nebarvím si vlasy, to asi ze strachu, že by výsledná barva byla ještě horší než ta původní.

„Ano.“ To jsem vždycky měla v plánu. Jenže teď mám dojem, že bych se měla začít obhajovat. Nejsem přece jen obyčejná holka z farmy, co se chystá péct koláče a rodit jedno děcko za druhým. „Jako vedlejšák jsem začala vyrábět mýdla, krémy a esenciální oleje – jmenují se Sage

Oils – a chtěla bych to rozšířit.“ Šalvěj je moje oblíbená rostlina, i když jsem zkoušela i výrobky s mátou, levandulí nebo citrusy. Zatím jsem něco prodala jen díky vánočním a prázdninovým trhům. Nemůžu si ale stěžovat, protože výdělek mi aspoň zaplatí letenku do Homeru, pokud mě firma Wolf Hotels přijme.

„Páni, vy jste tedy podnikavé děvče! Zahradničení, výroba mýdel, studium a ještě farma...“ Nedokážu odhadnout, jestli to říká s obdivem nebo ne. „A co zábava, Abbi, co děláte ve volném čase?“

Kousnu se do rtu a snažím se přemýšlet. Společnost Wolf spravuje síť nejluxusnějších hotelů na světě a měla bych působit energicky a chytře, jestli chci, aby mě přijali. „Jak jste si všimla, studuju a mám hodně práce. Pokud mi zbyde volný čas, trávím ho s rodinou nebo v našem kostele, abych se utvrdila ve víře.“ Která teda poslední dobou dost upadá. „A k tomu pracuju jako dobrovolník ve zvířecím útulku, tady v Chicagu i doma.“

„Takže máte ráda zvířata!“

„No ano,“ přikyvuju nadšeně. „Nemůžu se dočkat, až uvidím aljašskou divočinu.“

Žena se stroze usměje. „Dobře. Tak poslední otázka: Proč bychom pro Wolfs Cove na Aljašce měli najmout právě vás?“

Zadívám se na leták, co držím v rukou. Na obrázek divokého horského údolí s ledovcem a zasněženými štíty hor.

Tisíce mil vznešené nicoty.

Tisíce mil daleko od mého současného života.

Tihle lidé nestojí o moji uplakanou story, ta by mi k nové práci nepomohla. Zadívám se tedy tiše do kamery, jako bych očima prosila toho, kdo o mém přijetí bude rozhodovat. „Protože jsem chytrá, pracovitá, vytrvalá a loajální. Mám ráda lidi a miluju výzvy. A navíc jsem vždycky toužila navštívit Aljašku a tohle vypadá jako příležitost, která

se naskytne jednou za život.“ Odkášlu si, abych si uvolnila hrdlo. „Není nic, co by mě odvádělo od pracovních povinností, a tohle léto můžu firmě Wolf nabídnout maximum svých schopností.“

Žena se natáhla a vypnula nahrávání. „Super. Děkuju vám. Brzy se ozveme.“

„A do kdy myslíte?“ Je začátek dubna, pokud mě vyberou, mohla bych odletět už za měsíc.

„Určitě brzy. Většinu pozic jsme už zaplnili vlastními zaměstnanci, kteří projevili zájem o pobočku na Aljašce, nové lidi nabíráme jen na pár posledních míst.“ Pak mou žádost zasunula do červených desek. To jsou snad ty odmítnuté?

„Mám vůbec nějakou šanci? Upřímně...“ Nemůžu uvěřit, že jsem to vyslovila, ale nemám v podstatě co ztratit.

„Obyčejně dáváme přednost lidem, kteří už v nějakém lepším hotelu pracovali. Dáme vám ale vědět.“ Pak se zvedla a rukou naznačila, že můžu odejít.

Svěsila jsem ramena a radši vypadla, než bych začala prosit, ať se za mě přimluví.

Tuhle práci rozhodně nedostanu.

2

Květen

Zhluboka se nadechuju ostrého mořského vzduchu a sleduju, jak se země přibližuje. Když jsem ráno vyrážela z Chicaga, bylo tam přes dvacet stupňů. Po dvou přestupech, zpoždění a patnácti hodinách letu jsem vystoupila do teploty těsně nad nulou a musela z kufru vytáhnout zimní bundu.

„Už jste na Aljašce někdy byla?“ osloví mě náhle John, bělovlasý kapitán trajektu pojmenovaném Jack; ruku má položenou na kormidle.

Zakroutím hlavou a rozhlédnu se po hladině, nekonečných jehličnatých lesích a horách. Z Homeru jsme vyrazili už před půl hodinou. Netušila jsem, že přejet záliv Kachemak Bay zabere tolik času, je ale širší a delší, než jsem si dovedla představit.

Na druhé straně na mě čeká můj domov na příští čtyři měsíce.

Jsem ráda, že jsem si před nástupem na loď nezapomněla vzít lék na žaludek. Kdybych to neudělala, už bych jistě visela přes zábradlí. Houpání lodí nesnáším nejlíp.

„A co vás přimělo přijet?“ Je jasné, že si John rád povídá s lidmi, nejspíš pro zábavu i kvůli posouzení návštěvníků.

„Reklamní brožurka,“ odpovídám po pravdě.

Kapitán se uchechtne. „No jo, ty nalákají většinu lidí.“

Pousměju se, ale v hloubi duše vím, že má pravdu. „Nalákala“ mě taky, přesně to se stalo.

A nikdo mě vlastně moc přemlouvat nemusel.

Když se lidem něco zlého přihodí, vždycky říkají, že se seberou a odjedou někam daleko. Do Austrálie nebo do Francie, prostě někam za oceán, aby byli od problémů co nejdál. Jenže málokdy to doopravdy dokážou. Ani já to neměla v úmyslu.

Ale potom jsem zašla na ten pracovní veletrh do městské knihovny, protože jsem netušila, co budu v létě dělat. Náboroví pracovníci nabízeli převážně místa v administrativě, poradenství nebo pečovatelských. To mě rozhodně nelákalo, zvláště když šlo většinou o práci v Chicagu. Zůstat v létě ve městě bylo to poslední, co bych chtěla. Potřebovala jsem se někam vzdálit od hořkých vzpomínek, i kdyby jen na pár měsíců, než zase začne škola.

Jenže představa, že pojedu zpátky do Pensylvánie, kde už každá kráva slyšela detaily o mém rozchodu s Jedem, byla ještě nepříjemnější.

Takhle to chodí, když se narodíte na malém městě a pak jdete na vysokou se svou láskou ze střední, což je náhodou i syn místního reverenda, a každý počítá s tím, že se vezmete, jen co dokončíte školu.

Pro tuhle love story jsem si přece šetrila svoje panenství.

A stejný miláček se nechal nachytat s kalhotami dole, jak si to rozdává s nějakou červovlasou jezabel.

A pak se v návalu zoufalství se vším svěříte své bohabojné matce, která je v městě známá nejen tím, že pečce skvělé brusinkové koláče, ale taky tím, že si nic nenechá pro sebe.

Takový skandál obyvatelům Greenbanku jistě zpeštil dlouhou zimu a ještě měsíce po tom hrozném dni, kdy jsem Jeda načapala, si tam měli o čem povídat.

Když jsem se o Velikonocích objevila doma a šla do kostela, dívalo se na mě dost lidí se soucitem, kdežto na Jeda, usazeného v řadě vedle nás, se spíš mračili. Jiný názor ovšem vyjádřil jeho otec, reverend Enderbey, když se v kázání namísto vzkříšení Krista věnoval tělesným slabostem, nutnosti odpouštět a chápat.

A podobně jako se vyjádřil Jed, i jeho otec tvrdil mým rodičům, že jde jen o momentální uklouznutí, že je chlapec pouze zmatený a potřebuje si ujasnit priority. Prý až se trochu vydovádí, zase se ke mně vrátí.

Vážně si někdo myslí, že bych ho ještě chtěla zpátky?

Ten den mi Jed zlomil srdce a pokračoval v tom dál v podstatě dennodenně, když se s tou holčkou vodil po kampusu za ruku.

Žádné dovádění, on s ní prostě začal *chodit*!

A když jsem pak na veletrhu prošla kolem stánku Wolf Hotels a zahlédla leták se zeleným horským údolím a zasněženými vrcholky, zastavila jsem se a začala se vyptávat. Ihned mi došlo, že Wolf Cove, tedy Vlíčí zátoka, by byla ideální – i kdyby dočasná – náplast na můj smutek. Potřebovala jsem se jen nějak dostat do Homeru na Aljašce. Nabízeli zajištění dopravy, příspěvek na ubytování, stravování na místě a taky přepravu do Homeru jednou týdně, když bude třeba. Na oplátku bych pracovala o sto šest a neměla čas přemýšlet o smutných věcech.

A to nejlepší? Šlo o práci tři tisíce osm set mil daleko od všeho, co jsem znala.

Znělo to báječně. Jenže i nedostupně. Odešla jsem z pohovoru s pocitem, že je to marné, že mě na takovou práci nenajmou.

A přece jsem najednou tady. Pokud šlo o boží zásah, rozhodně jsem nějaký ten zázrak potřebovala.

Zavolali mi už týden po pohovoru a oficiálně mi nabídli pozici v týmu Zahrada a údržba. Vyjekla jsem radostí

a uronila několik šťastných slz, což byl příjemný rozdíl od zoufalého pláče, jehož jsem si od února užila dost a dost. Takhle se vyhnu návratu do Greenbanku, Jedovi i své rodině a hned po zkouškách můžu skočit do letadla. Zkrátka vysvobození, na které jsem čekala.

Přívoz odbočil doleva podél pobřeží a zajížděl hlouběji do zálivu.

„Co je to tamhle za domky? Tam taky někdo bydlí?“ ukazuju na chatky na pobřeží, částečně ukryté za stromy.

„Né, ty jsou většinou jen k pronájmu.“

Prohlížím si je – připomínají mi jurty na chůdách s výhledem na vodní hladinu. „Hezké, takové rustikální.“

„To rozhodně.“

„Nic jako hotel Vlčí zátoka, že?“

John se smíchy zakucká a vrtí hlavou. „To fakt ne.“

Teda pokud fotky z letáku nelžou. Matka mě ujišťovala, že jsou všechny počítačově upravené, protože nic tak luxusního na Aljašce neexistuje. Nejspíš prý skončím v nějaké komáry zamořené boudě a hned po ránu se mi do nohy zakousne medvěd.

Bernadette Mitchellová z mé nové práce rozhodně nebyla nadšená. Nejdřív mi prostě oznámila, že nikam nepojedu, načež jsem jí poprvé v životě položila telefon. A něco takového si k ní nejspíš ještě nikdy nikdo nedovolil. Čekala jsem, že se za mnou vypraví, aby mi dala pár facek.

Za dva dny ovšem trochu vychladla a zkoušela mě přemluvit. Prý dělám hroznou chybu, když se nechci s Jedem sejít v Greenbanku, daleko od chaosu Chicaga a od pokušení, kterému podlehl. Měli bychom jen jeden druhého a den za dnem bych mu připomínala, proč jsme pro sebe jako stvoření.

Tak snadné to ale rozhodně být nemohlo.

A tak jsem se zasekla. Byla jsem „ta hodná holka“ celý život – v neděli jsem s rodiči chodila do kostela, stýkala se se slušnými lidmi, držela se dál od mládeže, která kouřila

trávu, pila alkohol a měla sex, prostě jsem ve všem poslouchala maminku.

Jenže kdybych se s Jedem vyspala, možná by mi nerozbil srdce na tisíc kousků.

Je to sice moje máma a chce pro mě to nejlepší, jenže pořád věří, že k sobě s Jedem patříme a zase se sejdeme, jen co on se trochu vyřádí. Musela jsem se kousnout do jazyka, když jsem jí vpálila, že tomu dost brání ta káča, co mu ho zrovna kouří...

Všimnu si nějakých větších budov a vzrušení začne přebíjet únavu. „Kde to je?“

„Vlčí zátoka je hned za rohem.“

Hotel Vlčí zátoka ve Vlčí zátoce. „Snad ji kvůli hotelu nepřejmenovali?“

John se tiše zachechtá. Je to vážně příjemný člověk. „Tak se to místo jmenuje už přes sto let. Rodina Wolfových tu žije dlouho, měla tu doly na zlato. Na nich Wolfovi na začátku zbohatli. Nejspíš by si mohli dovolit i to přejmenování, kdyby chtěli. Jsou vážně úspěšní, a dokonce i štedří.“

Jaké by asi bylo patřit k takové rodině? Ti ale musejí mít peněz, když riskují otevření hotelu na tak zapadlém místě a ještě sem dovážejí zaměstnance, jimž nabízejí spoustu výhod. „Musím vám poděkovat, že jste se pro mě vrátil. Nechtělo by se mi přespávat někde v motelu.“ Na lodi kromě nás s Johnem nikdo není, převáží jenom spoustu beden se zásobami. John se uvolil, že pro mě do Homeru po zpoždění letadla znova zajede. Hlavní skupinu zaměstnanců v mém věku podle všeho převážel už před několika hodinami.

„Nechtěli jsme vás tam nechat opuštěnou, zvlášť první den. Stejně bych se brzo ráno vracel pro ty bedny.“

Udiveně pohlédnu na hodinky. „Zmeškala jsem seznamovací schůzku.“ Začínala v sedm, teda už před hodinou, ale nebe je tady na tak pozdní dobu ještě světlé. „Nemůžu uvěřit, že se ještě nesetmělo.“

„Co teprve v červnu.“

„Za rovnodennosti noc jen pět hodin?“

John se zazubí. „Tady se někdo dobře připravil.“

„To já ráda.“ Ještě ten den, kdy jsem podala přihlášku, jsem na koleji hledala informace o Aljašce, místo abych se učila na zkoušky. A čím víc jsem toho přečetla, tím jsem byla nadšenější a modlila se, aby mi to místo dali.

„Některá z těch dívek vám jistě ráda poví, o co jste přišla. Vypadaly moc mile, taková slušně vychovaná mládež, stejně jako vy.“

V jednadvaceti si už jako mládež moc nepřipadám, ale vedle Johna, kterému nejspíš táhne na sedmdesát, asi přesně to jsem.

Loď objíždí skupinu malých ostrovů a blíží se k zátoce. John ukazuje na mohutnou budovu na břehu. „Tak tohle je hotel Wolf Cove.“

Užasle třestím oči. „Páni... Takže ty obrázky nelhaly.“ Skutečnost je možná ještě lepší.

Tiše zírám a žasnu. Hlavní budova jako by se vznášela nad hladinou, působí opravdu grandiózně. Ještě nerozeznám všechny detaily, ale je mi jasné, že bude co obdivovat.

„Dostavělo se teprve před dvěma týdny a dělalo se na tom tři roky.“

„Už je to v provozu?“ Belinda, ta žena, co mě oficiálně přijímala, řekla, že první dny budeme nejspíš věnovat zácviku a posledním úpravám.

„První hosty mám přivést v poledne. Personál sem vozím už několik dní. Je vás totiž hodně. Personál na míru klientele, nebo jak to nazvali.“

„Jak na tom rodina Wolfových může vydělat?“ podívím se.

„Dvanáct set dolarů za noc nejspíš stačí.“

To už otevřu pusku dokořán. „Kdo si něco takového může dovolit?“ Já jsem sotva dala dohromady jedenáct set dolarů potřebných na letenku.

„Jak je ta hláška z filmu? Ale ne, ten si nemůžete pamatovat. Byl o baseballu a kukuřičných polích. „Když to postavíš, oni přijdou.““

Usměju se. *Hříšně snů*, oblíbený film mého táty.

John na mě zamrká.

Pak pokračujeme za příjemného ticha. Uvědomím si, že bezděčně otáčím prstýnkem, co mi dal Jed. Už je to tři měsíce, co jsme se rozešli, a prstýnek jsem ještě nedokázala sundat. Teď si ho stáhnu, položím na dlaň a upřu na ten levný kroužek očí... Mám chuť ho prostě hodit do vody. Symbol mojí věrnosti! Pchá!

Ale nesvedu to. Nakonec ho strčím do kapsy a snažím se myslet na měsíce, které mě tu čekají.

3

Čím víc pronikám do hotelu Wolf Cove, tím víc žasnu. Při pohledu z pobřeží mu vévodí centrální budova, mohutná stavba z trámů a kamene, vyzdobená balkony, lustry a prosklenými stěnami, jež působí opulentním dojmem. Přichází se k ní po štěrkových pěšinách ozářených lucernami od doku, kde kotví lodě a jiné sportovní vybavení – takové množství kajaků, kánoí a šlapadel jsem ještě neviděla. Nalevo od hlavní budovy stojí na útesu tři chaty podobného stylu, zčásti kryté stromy. John mi řekl, že jde o penthousy.

Napravo jsou zahrady, kde se dá trávit čas rozjímáním, a dál vedou podle značek stezky na privátní trasy, kde hosté mohou zkoumat nekonečnou divočinu, jak stálo v letáku.

Zatlačím na těžké prosklené dveře a pak už si užívám tepla a vůně cedru v prostorné hale. Usměju se na mladou ženu, která prochází kolem, ona mi to oplácí, zapíná si bundu a vychází ven.

Zatím jsem neměla moc přátel, většinou jen lidi z kostela nebo ze studijních skupin. Problém je v tom, že to byli naši společní známí s Jedem, a když teď nejsme spolu, cítím se divně, když se s nimi vidím.

A tak jsem se na pár měsíců zavřela na koleji a soustředila se na učení. Kamarádi ani nevědí, že teď jsem tady na severu.

Snad si tu najdu nové přátele. Takové, co o mém starém životě nic nevědí. Je to přece osvěžující, když se můžete stát, kým chcete. Aspoň jsem si slíbila, že se o to letos v létě pokusím. Nemám se komu zodpovídat. Nebudu se pořád starat, co si kdo myslí a co by lidi řekli, a nenechám se ovlivňovat představou, co by se líbilo Ježíšovi, reverendovi nebo mojí matce.

Tím už jsem se nechala svazovat dlouho. A kam mě to dovedlo? Jsem sama, zatímco kluk, kterého jsem léta milovala, si bezpochyby užívá na plné pecky.

Už je po deváté a v hale potkávám jen pár lidí. Podle instrukcí v e-mailu se mám po příjezdu hlásit na recepci, a tak zamířím k obřímu pultu z lakovaných trámů. Žena za ním má oči přilepené k monitoru počítače.

Všimnu si jmenovky a hned pochopím, že jde o Belindu, s níž jsem mluvila po telefonu.

Usměju se. „Ahoj, Belindo.“ Maminka mě naučila oslovovat lidi jménem, pokud je to možné.

Zvedne hlavu a zadívá se na mě pronikavýma očima za stylovými červenými brýlemi. Zalituju, že jsem nenašla odvahu koupit si podobné. „Jméno, prosím?“

Uvědomím si, že nejspíš mluvila se stovkami zaměstnanců a nemůže si mě pamatovat. „Abbi Mitchellová.“

„No jistě.“ Přejede pohledem mou naditou bundu a rozčuchané vlasy – protože copy ve větru vždycky dostanou zabrat – a zastaví se na mé tváři. Co to je za výraz? Nelihost nebo znechucení? Ihned se ale ovládla, a tak si nejsem jistá. „Nechala jste mi vzkaz, že zmeškáte úvodní schůzku, že?“

„Ano, to jsem já. Letadlo mělo zpoždění.“

„OK, tak moment.“ Otírám si rukávem zamlžené brýle, zatímco Belinda Źuká nehty do klávesnice, aby našla moji složku. „Jistě, už to mám. Abigail Mitchellová.“

„Jen Abbi.“

Trochu strojeně se usměje, což příliš nejde k jejímu jemnému, svůdnému hlasu. Je totiž neobyčejně krásná – dokonalý make-up, blond vlasy splývající po ramenou – působí jako filmová hvězda, až na to, že je nevhodně oblečená. Těsné černé šaty jí sotva zakrývají zadek a nehty má dlouhé a rudé jako drápy. Máma by nad ní hned ohrnula nos a napomenula by mě, abych se tak nikdy neoblíkala, jestli chci budít nějaký respekt. „Dobrá. Vítejte na Wolf Cove, Abbi.“

Zazubím se. „Děkuji. Je to tu krásné.“

„Hm hm. Takže, Abbi, vidím, že jste byla přijata na úklid a pokojovou službu.“

„Cože?“ vyhrknu. „To ne. Na práci na zahradě,“ opravím ji.

„No, ale já tady mám něco jiného. Vidíte?“ Klepne nehtem na monitor. Všechny informace – moje jméno, adresa, číslo pojištění i fotka – jsou správné, ale pod nimi řádek Pomocné práce a úklid.

„To musí být omyl. Když jsme spolu mluvily po telefonu, potvrdila jste mi práci na zahradě.“ Nemůžu celé léto čistit záchody a převlékat postele, zbláznila bych se!

Žena se zamračí, nebo se to tak jeví, protože přitom nenakrčí čelo. „Takové chyby se tu nestávají.“

„Můžete to dát do pořádku?“ Začínám panikařit.

„Podívám se na to.“ Zdá se, že ji to příliš nezajímá. „Teď si stoupněte támhle a já si vás vyfotím.“

Musím potlačit zasténání, ale jdu se postavit mezi digitální fotoaparát a bílé plátno.

„Úsměv!“ řekne žena, než to blýskne, ale asi jsem nerea-govala včas a bude to hrozný obrázek. „Fajn. Tady je uvítací

balíček a školení proběhne zítra ráno v osm v tanečním sále.“ Sáhne za pult a podá mi plátěnou tašku. „Najdete tam samé užitečné věci, včetně příručky pro zaměstnance, informace o hotelu a o tom, jaké služby naši hosté očekávají. Taky sprej proti hmyzu, ale v prostoru pro hosty máme magnetické odpuzovače, menší baterku a sprej na medvědy.“ Všimla si mého zděšení a ihned dodává: „Ale nebojte, v hotelovém areálu je nepotkáte, je tu elektrický plot. A naši hosté dostanou na výpravy průvodce, aby té divočiny na ně nebylo příliš.“

Nervózně se zasměju. „Aha, tak jo.“ Četla jsem, že na Aljašce žije plno černých i hnědých medvědů, ale netušila jsem, že mi to bude dělat starosti tady.

„A tohle,“ znovu něco rychle vyťuká, pak odemkne zásuvku a podává mi iPad a sluchátka, „vám půjčím do zítřka. Je tam uvítací video se vším, co jste dnes zmeškala.“

„Děkuji.“

„Pokud si pospíšíte, ještě stihnete večeři v jídelně pro personál. Tam se jde těmi dveřmi,“ ukáže doleva, „jsou tam šipky a cedulky.“

„Super. Odtamtud se nejspíš dovolám domů, že?“ Rodičům jsem poslala jen krátkou zprávu z Homeru, že jsem přistála, ale máma by byla schopná volat na recepci, pokud nebude vědět, kde a kdy mě přesně zastihne.

„Ano. Signál tu není dost silný na streamování, ale obvyklé věci jako maily, zprávy nebo Facebook budou v pohodě.“ Belinda ještě z tiskárny vytahuje jmenovku a spolu se dvěma dalšími kartami ji položí na přepážku. „Jmenovku musíte nosit neustále. Tohle je karta do jídelny.“ Klepne na tu modrou. „Stravování má personál zčásti hrazený. Jde o bezhotovostní systém, takže si na kartu můžete převést nějaké peníze nebo si stravné nechat strhávat z platu.“

„Stejně jako v menze.“

„Jo. A tohle je karta k vaší chatě. Bydlíte v čísle sedm. Ostatní už tam jsou.“

„Kolik je těch ostatních?“

„Šest na chatku.“

Tohle mě trochu zaskočí. Neměla jsem spolubydlící od prváku, protože když jsem zavolala domů, že se ta druhá holka zamkla v pokoji, aby mohla kouřit trávu a vyspat se se svým klukem, matka ihned někde vystrachala ještě dva tisíce dolarů, abych se mohla přestěhovat do jednoho z posledních samostatných pokojů. Nejsme sice chudí, ale rodiče nechtějí zbytečně utrácet.

Tady mi ovšem od nepříjemné spolubydlící nikdo nepomůže.

Natož od pěti najednou.

Zářivě se usměju, což je další trik, který jsem si osvojila. Čím horší je situace, tím víc se musím usmívat. Za posledních pět měsíců mi od věčného úsměvu ztuhla čelist. „Tak super. Mockrát děkuju.“

„Jsem hotelová manažerka. Vaše nadřízená bude Paige Warhillová z oddělení úklidu. Ale kdybyste něco potřebovala, dejte mi vědět.“ Nezní to zrovna přesvědčivě.

Hodím si tedy batoh přes rameno a ještě jí připomenu: „Podíváte se na tu změnu pozice, že?“

Ona už ale něco usilovně zapisuje do počítače. „Ano, určitě.“

„Jed dneska dorazil domů.“

„No bezva.“ Přestože se ho celý den pokouším pustit z hlavy, matka mi ho vždycky neomylně připomene. Celý den nejspíš číhala u okna. Z naší kuchyně je totiž vidět na vchod Enderbeyova domu.

„Mluvila jsi s ním v poslední době?“

„Ne.“ Už celé dva měsíce ne. Ještě nějakou dobu jsme zůstali v kontaktu, protože si to přál a chtěl být kamarád, ale když s tou holkou začal chodit, přestali jsme se bavit.

„No, přivezl tu káču s sebou. Věřila bys tomu? Nechápu, co na ní vidí.“

„Cože?“ vyhrknu, protože tohle mě i na tu vzdálenost zasáhne jak rána do žaludku. Takhle brzo bych to nečekala. Tak on ji oficiálně přivezl ukázat domů, do našeho světa, na všechna místa, kde jsme vyrůstali, kde jsme spolu leželi v trávě a hádali, čemu se podobají mraky, kde jsme zachránili opuštěné kotě, chytali žáby v potoce nebo se houpali na pneumatice zavěšené na starém dubu.

„Netrap se tím. I reverend si myslí, že po pár dnech s rodinou holka pochopí, že mezi nás nepatří.“

Mezi *nás*.

Zavírám oči a snažím se potlačit žaludeční nevolnost. Nechci na Jeda už myslet, ani kvůli němu brečet. „Mám chatku číslo sedm, kdybys mě sháněla. Všechno ostatní už jsem ti napsala. Ale nezapomeň, že u sebe nebudu mít mobil. Beztak tady nefunguje vždycky.“

„Nelíbí se mi, že ti nemůžu zavolat, když potřebuju, Abigail,“ odpoví matka typicky přísným tónem. Jiný vlastně nepoužívá, ani když je šťastná. Teď nejspíš sedí u kuchyňského stolu, na sobě květované domácí šaty napnuté na obtloustlém těle, a pije kafe. Pak si zas bude stěžovat, že nemůže usnout.

„Budu v pohodě.“ *Pokud mi pořád nebudeš hlásit, co dělá můj ex se svojí novou holkou.*

„A je to tam bezpečné?“

„Ano, je. Mají tu bezpečnostní kamery a popravdě, lidi by těžko platili dvanáct set dolarů za hotel, aby v něm pak páchali zločiny.“

„Boháči jsou často nemorální lidi.“